

14 maig 2013

BIBLIOTECA BARCELONA

“UN SERENO EN EL CEMENTIRI DE L'ART” DE VICENÇ ALTAIÓ

anna carreras

Amb aquest llibre de Vicenç Altaió, *Un sereno en el cementiri de l'art*, la cultura agraeix tenir autors il·luminats com el traficant d'idees; algú que, enllà de la farsa massificada i l'erotisme de tercera, torna a excel·lir amb un volum inclassificable sobre la república de les arts. Edicions Poncianes ha fet un treball exquisit, de tipografia múltiple, amb cromatisme negre-roig-blanc, on cada pàgina és un quadre, una cèl·lula, un àtom d'una unitat major, complexa i categòrica. Una bella coberta per ser mirada: una serigrafia de Tàpies obre les portes al saber, als nusos, al debat dialogat i respectuós, al disseny gràfic d'Ariadna Serrahima, que rellegeix el text primer. El mite del “despert entre adormits” s'erigeix com el poeta pencaire que, en la fosca, transcriu els seus avatars. Els poetes, com la resta dels artistes, s'isolen de la massa i revelen veritats ocultes als ulls dels mortals. El poeta grata la moral, detecta la bellesa a primer cop d'ull i passeja per un cementiri respirant-ne la vida que supura la pedra. Partint d'un doble davantal de Jordi Carulla i de Lluís Calvo on coincideixen en el do visionari d'Altaió, Un sereno convida a taula escriptors (D'Ors, J.V. Foix, Brossa, Arnau Puig) i artistes (Gaudí, Calder, Miró, Dalí, Tàpies, Zush, Jaar, Galdón, Ràfols-Casamada, Collins) i els ofereix un banquet que els interroga i els fa u.

El llenguatge de Vicenç Altaió és el de la literatura (poesia, assaig, teatre), però també el del pensament (filosofia, metafísica, teologia) i el de la ciència (biologia, física, química). No és un llenguatge críptic, però s'instal·la en una dimensió paral·lela. L'art és artífici i cal rompre estèticament amb el gust homogeni i hegemònic: reinventar la memòria a partir de la desobediència i l'ètica de l'art. El llibre és un passeig a ull cluc. Però som guiats per qui ens dóna la mà i ens desfà els grumolls de la via. Un recorregut del bracet del sereno, en plena nit, que il·lumina allò manifest amb l'obturador encès i dreça allò soterrat oferint un present impagable. El sereno també avisa, vigila i encén la parla. Som dins un museu en moviment: els ulls hi són per mirar, però hi ha moltes formes d'ullar el món. I d'interpretar-lo. Els ulls (teòrics) d'Altaió fotografien, radiografien, esquarteren, dissequen i combinen: la seva mirada interior, la del cor, vesteix de poesia cada reflexió i cada codi de lectura. És el llenguatge de l'avantguarda, que s'amara de les restes del passat i les revifa. Al final del trajecte ens llevem la bena i la llum ens crema. Ara caminem sols, sense crosses, empeltats d'un llenguatge nou. Som l'altre.

Etiquetes: [Edicions Poncianes](#) · [Vicenç Altaió](#)

Deixa un comentari

L'adreça electrònica no es publicarà Els camps necessaris estan marcats amb *

Nom *

Correu electrònic *

Lloc web

Comentari

Podeu fer servir aquestes etiquetes i atributs HTML: `<a href="" title="">` `<abbr title="">` `<acronym title="">`
`<b>` `<blockquote cite="">` `<cite>` `<code>` `<del datetime="">` `<em>` `<i>` `<q cite="">` `<strike>` `<strong>`

Envia un comentari

Subscripció edició en paper

50 € i l'edició digital gratuïta

4 números a l'any

SUBSCRIU-TE

Subscripció edició digital

Rep la revista digital des de 25 €

4 números a l'any

SUBSCRIU-TE

agenda d'exposicions

catalunya, catalunya nord,

illes balears, país valencià,

andorra i aragó

[bonart revista](#)

[bonart actualitat](#)

[bonart gestora](#)

[bonart agenda](#)

[a dalt](#)

bonart cultural

[Política de privacitat](#) [Política de cookies](#)